

Hồi Thứ Mười Lăm

LỤC BÀN SƠN ĐẠO TẶC NỘP MẠNG

Trong tiếng giận mắng của Quan Kim, Thủy Hành Vân cũng tức tối nói với Kim Tiểu Sơn:

– Chúng ta đi, chuyến hàng này không áp tải. Họ Quan kia, mi mời cao nhân khác đi!

Thủy Nhị đỡ Thủy Hành Vân bước ra ngoài. Kim Tiểu Sơn quay đầu lại trách:

– Quan lão gia, lão không giống hạng người keo kiệt, tại sao chỉ vì việc này mà không lên đường?

Quan Kim đột nhiên kêu lớn:

– Các người trở lại!

Thủy Hành Vân nói:

– May mà mi gọi nhanh, nếu không chỉ cần lão gia này bước ra khỏi cửa tòa đại đình này, quay đầu lại phải thêm một vạn lượng khác.

Quan Kim vừa nghe tức giận vô cùng, lão nghiêng răng ken két nói:

– Coi như bọn mi hung hăng, lão tử ta dù đứng trên bọn mi cũng phải nhận thua.

Cười nhạt một tiếng, Thủy Hành Vân nói:

– Đây là bàn chuyện làm ăn, không phải ai ăn thịt ai. Những câu mi nói ta đều thừa biết, đây gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một nhà nguyện đánh, một nhà cam tâm chịu đòn. Mi đã tuôn ra những lời ác độc, lão gia này không ngại nói thật với họ Quan mi, trước đây mấy năm nếu mi muốn tìm đến ta để được bảo tiêu chuyến hàng này, thì mười vạn lượng bạc, lão nhân gia cũng không để mắt vào!

Quan Kim nói:

– Con cóc nhìn trời, mi quả là khoác lác, khẩu khí không nhỏ.

Thủy Hành Vân nói:

– Lão nên biết nếu để thêm không quá mấy ngày, mi sẽ biết lời của lão nhân gia này có phải là con cóc nhìn trời không?

Cười hắc hắc, Quan Kim đứng dậy nói:

– Ta không kịp chờ để biết đâu! Đợi đó, ta đi lấy bạc bán mạng của bọn mi.

Chống chiếc gậy ngồi xuống, Thủy Hành Vân nói:

– Càng nhanh càng tốt, đừng để lỡ thời gian lên đường.

Kim Tiểu Sơn nhìn vào cửa đại đình thấy lão Quan Phúc vẫn buông tay đứng đó. Chàng nhìn lão cười, Quan Phúc vẻ mặt ngưỡng ngùng, còn Kim Tiểu Sơn lòng

lại nghĩ:

“Cả buổi sáng đến đây, ngay cả một chung trà cũng không bưng ra. Trên đời có loại người như vậy không?”

Thoáng chốc, Quan Kim đã sải bước ra ngoài, trong tay đang cầm một tấm ngân phiếu to, bước đến trước mặt Thủy Hành Vân, một tay ấn trên mặt bàn nói:

– Ngân phiếu của Lạc Dương, Kim Thụy tiền trang, các người đã từng cầm qua ngân phiếu nhiều như vậy chưa? Mau nhìn xem đủ số năm ngàn lượng.

Thủy Hành Vân không màng ngó tới, lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực, nói:

– Chúng ta lên đường!

Thủy Hành Vân đã bước ra khỏi đại đình. Quan Kim vẫn ngồi sững trên ghế bành. Vẻ mặt lão ngơ ngác, trong mắt hiện nỗi hoang mang nói:

– Trong giang hồ sao lại có nhân vật như vậy, trước nay cũng chưa từng nghe lão nhị nói qua.

o o o

Liên tiếp đi qua ba ngọn núi, Kim Sa hà vẫn ở trước mặt. Đến bên một khu rừng hoang, Thủy Hành Vân dừng bước nói:

– Được rồi! Lão nhân gia muốn quay lại.

Kim Tiểu Sơn vội bước đến gần hỏi:

– Đại thúc có phải muốn trở lại thôn Lão Kim Khoáng?

Thủy Hành Vân nói:

– Nếu ta muốn trở lại thôn Lão Kim Khoáng thì đem hành lý làm gì?

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Đúng! Đúng! Thủy Nhị tiểu đệ mang hết thuốc của đại thúc theo, đường nhiên không thể trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Thủy Hành Vân chỉ về phía xa nói:

– Ta đến thôn Quá Sơn Lãnh ở trong nhà Biển Hòa, chỉ cần tiểu tử sớm trở về, đến đó đón ta.

Nhìn Thủy Hành Vân, Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Đại thúc có điều gì dặn dò tiểu tử?

Thủy Hành Vân lấy lại bức thư, rồi bảo Kim Tiểu Sơn nhìn kỹ địa chỉ trên thư ghi nhớ người nhận hàng, rồi lão lấy bức thư đó nhét vào ngực mình, hỏi lại:

– Tiểu tử, mi nhớ kỹ chưa?

Kim Tiểu Sơn cười đáp:

– Nhà thứ mười trên con đường tuần phủ nha môn Lạc Dương. Địa chỉ này rất dễ nhớ, tiểu tử không thể quên!

Kim Tiểu Sơn cuối cùng bước đi. Ngay đêm đó Thủy Nhị và Thủy Hành Vân đã đến nhà Biển Hòa ở thôn Quá Sơn Lãn.

Kim Tiểu Sơn trên vai vác hộp trầm hương bên trong quả thật là tượng Kim Bồ Tát giá trị liên thành, một đoạn gấm đỏ gói thật cẩn thận. Tượng Kim Bồ Tát nặng mười cân nằm trên lưng chàng giống như không mang vật gì. Chàng một mặt thuận theo sơn đạo đi về phía đông bắc, liên tiếp vượt qua mấy ngọn núi cao, mỏm đá cheo leo bén như dao sắc, khiến người ta có cảm giác sợ bước lên phía trước.

Từ trên đỉnh núi nhìn xuống con suối gần đó trải dài như dải lụa, từng đám rừng đen âm u không một bóng người, khiến chàng có cảm giác cô đơn.

Khi trời tối chàng mới xuống được một ngọn núi cao. Nơi sơn đạo, nép về bên đường có mấy căn nhà tranh, trong nhà đã le lói ánh đèn.

Kim Tiểu Sơn đến một căn nhà tranh khá lớn, gõ cửa hồi lâu, trong nhà có một người trẻ tuổi, tướng loắt choắt như khỉ, thấy Kim Tiểu Sơn mừng rỡ đón vào bên trong nói:

– Khách quý, khách quý, mời vào!

Kim Tiểu Sơn mới bước vào cửa hỏi:

– Đêm nay ta ở nơi này nghỉ lại một đêm.

Người trẻ tuổi mỉm cười gật đầu, nhìn ra ngoài cửa rồi hỏi:

– Tại sao chỉ có một mình khách quan?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đúng vậy, chỉ có một mình ta đến trú ngụ một đêm sáng mai lên đường.

Người trẻ tuổi đó cơ hồ thất vọng nói:

– Có lẽ trong nhà xảy ra việc, chứ không phải đãi vàng trở về.

Lúc này Kim Tiểu Sơn mới hiểu ra, tiểu tử này nghĩ mình đãi vàng ở Kim Sa hà, nên hần cứ thò đầu ra ngoài nhìn xem.

Kim Tiểu Sơn quả thật cẩn thận, ngay cả khi ngủ ngon chàng cũng ôm khư khư hộp gỗ. Chàng cũng cẩn thận trong việc ăn uống, chỉ ăn hai cái bánh bao, đề phòng bị bỏ thuốc mê. Chuyến đi này, chàng đã định sẵn chủ ý, vì chàng đã nghe Thủy đại thúc kể không ít thủ đoạn của bọn bàng môn tả đạo trong giang hồ. Chỉ cần tránh xa ra thì chuyến bảo tiêu này, có thể không xảy ra sơ sót.

Sáng sớm hôm sau, Kim Tiểu Sơn ăn mặc gọn gàng chuẩn bị lên đường.

Tên trẻ tuổi đã sớm bước đến hỏi:

– Khách quan ăn chút thức ăn này đi!

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Tiệm cơm này sao chỉ có một mình mi?

Cười ha hả, tên trẻ tuổi nói:

– Ngày tháng không đủ sống, người trong nhà đã đi tứ tán rồi!

Kim Tiểu Sơn nhìn ra bên ngoài lại hỏi:

– Bấy, tám cái tiệm, tại sao chỉ có hai, ba nhà có người? Người già bỏ đi, chỉ có người trẻ tuổi ở lại, quả thật quái lạ!

Tên trẻ tuổi chớp chớp đôi mắt khỉ nói:

– Có gì quái lạ, nếu không đủ sống nữa, mấy người bọn ta đều muốn đến Kim Sà hà đãi vàng. Như thế có lẽ tốt hơn khi lưu lại phương xa!

Kim Tiểu Sơn gật gật đầu rồi chỉ cái nồi trên lò hỏi:

– Nấu gì vậy?

– Hấp bánh bao, tiểu nhân đem cho khách quan một bát cháo nóng, ăn xong hãy lên đường đi sáng khoái hơn.

Nói rồi hai tay mở nắp nồi, Kim Tiểu Sơn lấy bốn cái bánh bao nói:

– Tổng cộng bao nhiêu tiền, ta muốn lên đường!

Tên trẻ tuổi ngạc nhiên hỏi:

– Khách quan tại sao ngay cả chén cháo cũng không ăn?

Kim Tiểu Sơn đã cho bánh bao vào trong ngực, một luồng hơi nóng thấm vào mình chàng. Chàng thuận tay nắm một vốc bạc lẻ, nói:

– Không cần tiền bạc thối lại, ta đi đây!

Đôi nhìn theo Kim Tiểu Sơn đang bước đi, tên trẻ tuổi tưởng khỉ đó nhảy vọt ra ngoài cửa, đối diện một hán tử đang bước đến hỏi:

– Sao chỉ một người mi cũng thu thập không được?

Tên trẻ tuổi mỉm cười nói:

– Con rùa này quá tinh ranh, ngay cả lúc ngủ hấn cũng ôm chặt chiếc hộp. Ta cách hấn tới năm trượng, hấn đã giật mình tỉnh giấc, làm ta phải bỏ chạy. Sau đó nghĩ biện pháp thu thập hấn thế nào, không ngờ mơ mơ màng màng trời đã sáng hấn.

Thì ra mấy tên này là thổ phỉ từ Lục Bàn Sơn kéo đến. Bọn chúng giữ yếu đạo này đón chờ bọn đãi vàng đến cửa.

Kim Tiểu Sơn đi chưa đến hai dặm, thì thấy một con bồ câu trắng bay vút về hướng Lục Bàn Sơn. Kim Tiểu Sơn đâu biết được hành tung của chàng đã bị người ta dòm ngó.

Trên ngọn tùng không xao động, nhưng giữa thân tùng lại gió thổi ào ào. Gió mang theo những tiếng rít dài, lại thêm luồng hàn khí lạnh lẽo, giống như âm phong từ dưới địa ngục thổi đến. Gặp rừng ngắt đầu nhìn, gặp cầu nhìn xuống nước, Kim Tiểu Sơn mỗi lần gặp rừng hoang chàng đều đi rất cẩn thận.

Chàng không những nhìn lên ngọn cây, cũng không bỏ qua một tấc đất, vì chàng xuất thân là một thợ săn. Lại vượt qua hai ngọn núi, Kim Tiểu Sơn nhìn về phía xa xa, chỉ thấy toàn là núi non trùng điệp, rừng hoang đen như mực, sơn lộ ngoằn ngoèo như ruột tượng. Nơi xa đó, chính là Lục Bàn Sơn, đá nhọn chơm chỏm, dốc núi cheo leo, gọi Lục Bàn Sơn là núi trong núi cũng không quá lời, đặc biệt trong đó là ngọn thứ hai và ngọn thứ tư. Sơn đạo khúc khuỷu quanh co, bò ngoằn ngoèo như ruột dê, đường đi vô cùng hiểm ác.

Miền bắc vào cuối thu đã thấy sương lạnh, mà sương lạnh đã sớm khiến lá cây xanh biến thành vàng héo ử rử. Mấy cây thị lớn treo đầy trái chín mọng. Mấy con chim đói đang mổ ăn trên cây, nhưng chúng không làm khuấy động mấy tên đại hán đang ngồi dưới gốc cây ôm đao cười cợt với nhau.

Một tên đại hán râu xồm cười oàm oàm nói:

– Ta muốn gặm nhắm thân thể phu nhân mới của đầu lĩnh, ả đó quả thật uồn ẻo đủ trò. Đầu lĩnh mấy hôm nay toàn chui rúc trong phòng của ả, giống đứa bé theo mẫu thân, chốc chốc lại vang ra những âm thanh như đứa bé bú sữa mẫu thân. Khiến lão tử này nghe tâm hồn phải bấn loạn.

Một đại hán râu ria khác cười lên thanh âm như tiếng quạ quàng quạc nói:

– Một cô nương mỹ miều như vậy, nếu để lão Đỗ ta ôm qua một đêm, thì mẹ nó, hôm sau đao cắt đầu lão Đỗ ta cũng cười ha hả mà đi gặp Diêm Vương.

Đại hán khác, một bàn tay bỏ lên đầu họ Đỗ, cười mắng:

– Quả thật, muốn chém đầu mi, mi không kêu oan mới là lạ!

Thế là năm tên đại hán đều ôm bụng mà cười. Tiếng cười ồm ồm vang dội, khiến mấy con chim đang đậu trên cây sợ đến bay cao lên trời, tiếng cười cũng vang rất xa, vì Kim Tiểu Sơn đang ở phía xa đi đến, cũng nghe rất rõ ràng.

Kim Tiểu Sơn biết giữa dốc núi có người mà không chỉ một người. Lúc này ai lại có thể cười như điên như khùng giữ núi rừng như vậy? Không cần suy nghĩ, Kim Tiểu Sơn đã biết là ai. Nhưng Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng mà thôi.

Men theo sơn đạo gập ghềnh bước đi. Kim Tiểu Sơn đã thấy mấy cây thị lớn ở sườn núi. Lá cây bị sương lạnh làm cho rụng hết, trái thị trên cây có thể giải khát được.

Kim Tiểu Sơn vừa mới đến gần gốc cây đã nghe tiếng động lao xao. Nhìn lên, thấy sau lưng gốc cây bỗng xuất hiện năm đại hán, dẫn đầu, chính là đại hán râu rìa, cây đại đao trong tay hắn đã nằm trong tay.

Kim Tiểu Sơn còn chưa mở miệng, tên đại hán họ Đỗ cười toét miệng nói:

– Hầu Nhi Lý quả thật truyền tin không sai, chỉ có một tên đái vàng này.

Đại hán râu rìa chỉ vào Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Bằng hữu, mi đi đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn híp mắt cười nói:

– Ngày tháng khó sống, ta trở về nhà.

Họ Đỗ cười ha hả nói:

– Đã thật là đãi đủ vàng rồi trở về. Ha ha...

Cây đại đao vung lên, đại hán râu rìa hét lên một tiếng:

– Bằng hữu, mau để đồ đạc trong người xuống, chúng ta không làm khó mi!

Kim Tiểu Sơn nghe nói bọn thổ phỉ ngăn chặn khắp nơi, đòi vàng chứ không lấy mạng người. Bất kỳ một người đãi vàng nào xui xẻo bị cướp số cát vàng mà mình đã gian khổ đãi được, cũng ngoan ngoãn trở về Kim Sa hà để tiếp tục cuộc đời đãi vàng.

Kim Tiểu Sơn không phải là người đãi vàng, nhưng năm tên thổ phỉ trước mắt cho rằng chàng đúng là người đãi vàng. Cho nên, vừa mở miệng chúng đều xưng lão bằng hữu rất thân mật, mục đích đương nhiên là ép lấy cát vàng, rồi bức Kim Tiểu Sơn quay đầu trở lại.

Cười khan một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Nghe khẩu khí, các vị chừng như là bọn thổ phỉ ngăn đường cướp của.

Tên đại hán râu rìa cười hắc hắc nói:

– Mẹ nó! Giờ này mi mới biết sao?

Họ Đỗ nói:

– Không nhiều lời, tiểu tử mi muốn toàn mạng thì mau để tất cả đồ đạc xuống, nếu không...

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Các vị sao nhất định muốn lấy đồ của ta? Các vị có lẽ cũng là người ở thôn Đại Hòe thụ, huyện Hồng Động, Sơn Tây. Tại sao chúng ta không kết giao bằng hữu chứ?

Đại hán râu dài trầm giọng nói:

– Dù tiểu tử mi cũng từ huyện Hồng Động đến đây, cũng phải đem hết đồ vật trên mình bỏ xuống. Muốn nói chuyện kết giao phải bàn việc công trước đã.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Ngăn đường cướp của là việc công sao?

Họ Đỗ giận nói:

– Tại sao không phải? Nên biết, năm người bọn ta là phụng mệnh chờ các hạ. Tin tức truyền đến, mi chỉ một mình qua núi, cho nên bên trên chỉ phái năm người bọn ta. Mi nghĩ đây có phải là việc công không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Thì ra các vị là phụng mệnh hành sự, như vậy không trách, nhưng tin tức của các vị quả thật nhanh nhẹn, ngay cả mấy người trên núi cũng đều biết. Nếu ta

đoán không lầm, người trong tiệm cơm trên sơn đạo phía Nam là đồng bọn của bọn mi.

Tên đại hán râu rì trợn mắt nói:

– Tiểu tử, đừng nhiều lời, mau đặt đồ xuống!

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Các vị, vật trên lưng ta là đồ chơi bằng vàng ròng, trọng lượng mười cân, nhưng người phó thác cho ta đã đóng dấu niêm phong trên đó. Cho nên, ta không tiện mở ra, nếu các vị nhất định muốn, nơi này ta còn có một đồ vật, các vị vừa xem, nhất định sẽ vui lòng.

Nghe nói trong hộp gỗ đựng mười cân vàng ròng, mấy tên thổ phỉ, trên bàn tay đều rịn mồ hôi.

Họ Đỗ hô lớn:

– Tổ bà nó! Ai dám tin một người trong núi sâu lại dám mang theo vật nặng mười cân vàng ròng? Bé con của ta, đây thật là một cuộc làm ăn lớn.

Kim Tiểu Sơn đưa tay ra sau rút bao vải nhung ra, chàng chưa vội mở ra, nói:

– Các vị có muốn xem đồ chơi của ta không? Luận giá tiền so với mười cân vàng ròng, nó còn quý hơn không biết bao nhiêu lần.

Năm tên thổ phỉ mờ cả đôi mắt, chúng thở hổn hển, đưa mắt nhìn nhau, bao vây Kim Tiểu Sơn càng chặt hơn như sợ Kim Tiểu Sơn thăng thiên đột thổ vậy.

Đại hán râu rì cầm đao chĩa tới hỏi:

– Trên tay mi là vật gì?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười, chậm rãi mở bao vải. Một màn ánh sáng chói mắt xuất hiện trong tay chàng. Bao vải nhung đã giắt vào thắt lưng, Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn chớp lóe xoay chuyển trong tay, chàng nói:

– Các vị nhất định chưa từng thấy qua vật này!

Đại hán râu rì ngạc nhiên hỏi:

– Nó giống như làm bằng bạc sao có thể so nổi với mười cân vàng ròng?

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Tuy không đáng tiền bằng vàng ròng, nhưng lại là món đồ lấy mạng.

Một đại hán khác nhắc nhở:

– Mọi người hãy cẩn thận, tiểu tử này gặp bọn ta vẫn không kinh sợ, ngàn lần không được mắc lừa hắn.

Đại hán râu rì cười lạnh một tiếng nói:

– Lão tử cả năm săn nhạn, dễ gì bị nhạn mổ vào mắt.

Kim Tiểu Sơn mắt sáng quắc, nhìn năm người nói:

– Ta cho rằng bọn mi chỉ là năm con heo ngu, thì ra cũng có một vài tay sáng

suốt.

Gầm lên một tiếng, đại hán râu rìa vung đao cao giọng hét:

– Huynh đệ, giết tên cầu tặc này!

Năm cây đại đao như năm tia chớp đồng loạt chém tới Kim Tiểu Sơn. Ánh mặt trời từ phía trên ngọn cây chiếu nghiêng xuống trên thân đao phát ra những luồng ánh sáng lạnh. Diêm Vương thoa lúc này đã đan quyền giữa không trung. Tiếng hét của Kim Tiểu Sơn vừa vang lên thì cùng lúc nổi lên năm tiếng kêu đồng thanh thê thảm, từng tên đã có một lỗ máu trên mặt, chết ngay không một lời trần trối.

Thu hồi Diêm Vương thoa, tiếng dây xích bạc kêu leng keng. Kim Tiểu Sơn cười lạnh rút bao vải ra, chằng cẩn thận gói Diêm Vương thoa giắt vào thắt lưng, nhún mình vọt lên ngọn cây, thuận tay bẻ vài trái thị hút lấy nước ngọt của nó.

Kim Tiểu Sơn ăn liên tiếp bảy, tám trái mới nhảy xuống gốc cây. Chàng không màng nhìn năm thi thể đã nhún vai bỏ đi.

Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không ngờ được thủ lĩnh bọn chúng chiếm cứ Lục Bàn Sơn lại chính là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà chàng đã bỏ công tìm kiếm, nếu không chàng tuyệt đối không màng tất cả mà xông lên Lục Bàn Sơn tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, thanh toán mối nợ giết thê nhi, đốt nhà cửa bốn năm về trước.

Kim Tiểu Sơn giết năm tên thổ phỉ rồi, lập tức buông cương bộ đi nhanh. Chàng cảm thấy Lục Bàn Sơn này không chỉ có năm tên thổ phỉ đó, hướng hồ bọn chúng còn lập trạm gác và ngầm thông tin tức ở vùng phụ cận, đó chính là tiệm cơm của tên tướng khỉ.

Kim Tiểu Sơn xuống khỏi Lục Bàn Sơn không lâu, xa xa nhìn thấy một tòa sơn trại chung quanh có tường bao bọc cự ly còn khoảng mười mấy dặm. Chàng bất giác nhìn lên mặt trời vừa chạm đỉnh núi, lòng suy nghĩ:

“Thủy đại thúc nói không sai, vừa xuống khỏi Lục Bàn Sơn không lâu đã thấy một tòa sơn trại. Đó là Đình gia trại, buổi tối có thể nghỉ ở đó. Từ Đình gia trại đến thành Lạc Dương chỉ có hai ngày đường thôi”.

Kim Tiểu Sơn còn đang cân nhắc, đột nhiên phía sau lưng vang lên tiếng vó ngựa gấp rút. Là ai thúc ngựa phi trong sơn đạo này? Phất nhẹ tay áo, Kim Tiểu Sơn đã ẩn thân trong đám cỏ rậm.

Không lâu, tiếng vó ngựa đã gần kề, khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên, bèn vọt cỏ ra nhìn. Kỵ mã trước mặt chàng xa khoảng mấy trượng đang phi về phía Đình gia trại. Người trên lưng ngựa khiến Kim Tiểu Sơn giật mình, bất giác “Ủa” một tiếng lẩm bẩm:

– Tại sao lại là ả bản thủ này?

Không sai, đó chính là Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc.

Thì ra buổi sáng trên Lục Bàn Sơn, sau khi Kim Tiểu Sơn đánh ngã năm tên

thở phỉ rồi. Quá trưa vẫn không thấy năm người trở về trại, trong trại lập tức phái ra một nhóm khác xuống núi tìm. Đến gốc thị lớn mới phát hiện năm người đều chết cả, đây quả là một việc động trời.

Bọn lâu la lập tức vọt trở về sơn trại, đem những gì đã thấy báo lại với đầu lĩnh Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Trương Diệu từ khi Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc đến đây, hấn không chỉ lòng hoa rộng mở, ngoài việc khi dùng cơm ngồi sát bên Phương Tiểu Ngọc, khi ngủ ôm chặt ả vào lòng, hấn hận không quần được ả vào trong thắt lưng của mình. Hôm nay, hai người đang đóng chặt cửa phòng, ôm ấp, ân ái, ngay cả dùng cơm trưa cũng không ngồi dậy. Không ngờ bên ngoài bọn lâu la đang bàn tán việc năm tên bị giết trước núi.

Tọa Sơn Hồ vừa nghe lập tức cùng Phương Tiểu Ngọc chạy đến dưới cây thị tra xét. Sau khi kiểm qua vết thương của người chết, Trương Diệu còn đang cảm thấy kỳ quái, không ngờ Phương Tiểu Ngọc đã cười lạnh nói:

– Nhất định là hấn!

Trương Diệu đang cánh tay rắn chắc ôm chặt Phương Tiểu Ngọc vào lòng hỏi:

– Nàng nói là ai? Nàng biết hấn sao?

Phương Tiểu Ngọc cười khanh khách, đưa tay nắm cái lỗ mũi to của Trương Diệu, nói:

– Muội không phải đã nói qua với huynh rồi sao? Có một tên gốc biết sử dụng Diêm Vương thoa. Năm người này rõ ràng đều chết bởi Diêm Vương thoa. Tên tiểu tử gốc đó nhất định đã cùng lão đại thúc bệnh hoạn của hấn đến đây.

Trương Diệu buông Phương Tiểu Ngọc ra, lắc đầu nói:

– Không đúng! Không đúng. Tin tức truyền qua chỉ có một người qua núi.

Phương Tiểu Ngọc đáp:

– Nếu tin tức truyền đến, quả thật là có một người qua núi. Thế thì chỉ có tên tiểu tử gốc đó mà thôi. Không chừng, hấn còn mang theo bảo bối gì chẳng?

Trương Diệu cung tay đánh vào lòng bàn tay nói:

– Tổ bà nó! Lúc này e rằng đuổi không kịp rồi.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Sao không được? Nơi này chỉ cách Lạc Ninh có hai ngày đường núi thôi.

Lắc đầu, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nói:

– Bảo bối yêu quý! Nàng có điều không biết. Cách nơi này năm, sáu mươi dặm có Đình gia trại, nơi đó trú ngụ một đám cao thủ. Ta từng dẫn đám huynh đệ đến đánh hai lần, kết quả đôi bên không phân thắng bại. Giờ đây ta không gặp hấn, hấn cũng không màng đến ta, quy định bất thành văn, hai bên làm việc nấy. Cho nên nếu đuổi theo chỉ e không qua khỏi Đình gia trại.

Cười khanh khách, Phương Tiểu Ngọc nói:

– Việc này để muội đi lo.

Ôm chặt Phương Tiểu Ngọc, Trương Diệu trợn đôi mắt hổ, hỏi lại:

– Ta làm sao yên tâm để nàng đi, nàng đi ta phải làm sao đây?

Phương Tiểu Ngọc đưa tay nắm chòm râu của Trương Diệu, cười nói:

– Ai bảo muội đi không trở lại chứ? Lục Bàn Sơn này, Phương Tiểu Ngọc ta nhất định trở lại, trừ phi huynh mang muội đi. Nếu không, dù đuổi đi muội cũng không đi. Giờ đây, muội lại đi lo việc cho người yêu của mình. Người của Đình gia trại biết huynh, nhưng nhất định chúng không nhận ra Phương Tiểu Ngọc này. Huynh còn chưa mau bảo chúng đem ngựa đến đây. Muội tự tin đủ sức đuổi theo tên tiểu tử ngốc đó.

Tọa Sơn Hổ Trương Diệu cười nói:

– Nếu quả thật là Diêm Vương thoa, mà muội có thể đem nó được về thế thì, chúng ta đại phát tài rồi.

Phương Tiểu Ngọc cười nói:

– Lẽ nào chàng cũng biết lời đồn trên giang hồ việc Mặc Vân Cốc ra vàng thưởng.

Trương Diệu gật đầu nói:

– Bất kể hắc, bạch hai phái, cứ thấy thoa là cầm vàng.

Phương Tiểu Ngọc cười nói:

– Trương lang yên tâm, chờ cầm vàng.

Trương Diệu vội cho người trở về sơn trại mang ngựa đến. Phương Tiểu Ngọc lập tức nhảy lên lưng ngựa, đuổi xuống Lục Bàn Sơn.

o O o

Kim Tiểu Sơn chậm rãi bước ra khỏi đám cỏ, cười lạnh nhìn theo Phương Tiểu Ngọc đã cưỡi ngựa đi xa, lẩm bẩm nói:

– Nếu lúc này ta chạm mặt với ả yêu tinh trong ổ nhện bước ra như mi, thì ta đúng là một con lừa.

Chậm rãi đi về hướng Đình gia trang, đúng lúc gặp một dốc núi đứng giữa lộ ra một sơn đạo, Kim Tiểu Sơn không đi theo sơn đạo mà leo lên dốc núi, chợt thấy Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc chạy thẳng về phía Đình gia trại. Kim Tiểu Sơn nhìn sắc trời đã tối rồi, trong lòng đang tính toán:

“Đêm nay có ngủ lại, vạn nhất gặp phải Phương Tiểu Ngọc phải tính toán thế nào?”

Chàng vừa đi vừa nghĩ đã đến trước một con suối nhỏ trước mặt Đình gia trại.

Chàng thuận theo rừng liễu ven bờ suối, đang muốn nhảy qua những tảng đá bên dòng suối bất ngờ từ phía Đình gia trại một ngựa phi đến. Trong bóng tối, Kim Tiểu Sơn không cần đoán cũng biết là ai, chỉ thấy Phương Tiểu Ngọc thúc ngựa rất nhanh, phi về phía Lạc Ninh.

Kim Tiểu Sơn cười một mình.

o o o

Trên tường trại của Đình gia trại, bốn tên gia đình đang nói chuyện phiếm với nhau. Kim Tiểu Sơn còn chưa đến cửa trại, đã bị người trên trại hét:

– Dừng lại! Mi là ai?

Kim Tiểu Sơn dừng lại ngẩng đầu trong bóng tối, chàng thấy hán tử trên tường trại, cười đáp:

– Tại hạ trên đường đi Lạc Dương, đêm nay muốn nghỉ nhờ ở quý trại, sáng sớm mai lên đường.

Một hán tử trên tường trại lại nói:

– Có phải từ Lục Bàn Sơn xuống đây?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Tại hạ từ thôn Lão Kim Khoáng đi qua Lục Bàn Sơn đến đây.

Người đó lại lên tiếng nói:

– Thì ra là người đãi vàng.

Thoáng chốc, cánh cửa trại đang đóng chặt, mở ra một khoảng trống. Kim Tiểu Sơn lách người đi vào trong trại. Người của Đình gia trại quả thật nhiệt tình, họ hỏi han ít câu rồi an bài cho Kim Tiểu Sơn một gian nhà nhỏ. Nơi đó đã có mười mấy tráng hán trẻ tuổi, luân phiên nhau ngày đêm canh giữ trên tường trại. Kim Tiểu Sơn cùng họ dùng cơm, cùng ngủ chung giường, dù Kim Tiểu Sơn đi tiểu tiện cũng có người đi theo, sợ Kim Tiểu Sơn gây rối ở Đình gia trang, vạn nhất chàng là người của Lục Bàn Sơn thì phải làm sao?

Sáng sớm hôm sau, lúc này Kim Tiểu Sơn mới nhìn thấy rõ, Đình gia trại quả thật quy mô. Phòng ốc bên trong chen chúc nhau như trên đường phố toàn là những nhà nhỏ. Từ sáng sớm đã thấy nhiều người vác liềm cuốc ra khỏi trại. Cách cửa trại không xa có một ngôi nhà lớn, nhiều người trẻ tuổi ra vào nơi đó. Kim Tiểu Sơn được mời dùng cơm sáng rồi mới lên đường. Chàng cảm thấy người ở Đình gia trại này quả chất phát, thuần hậu, chàng đã ngủ một giấc ngon lành nơi đó. Chàng an tâm vác tượng Bồ tát lên vai mình, vì không có người nào đến hỏi đang vác vật gì.

Đi ra khỏi Đình gia trại là vùng phụ cận núi non trùng điệp kéo dài về phía xa, vừa hùng vĩ vừa tráng lệ. Đối mặt với phong cảnh bao la như vậy, Kim Tiểu

Sơn hít mạnh một hơi không khí trong lành, phấn chấn tinh thần sải bước đi về phía trước. Trên đường, chàng thầm nghĩ:

“Có lẽ quá trưa sẽ đi ra khỏi dãy núi này. Không biết đêm qua Phương Tiểu Ngọc đi đâu rồi, ả làm sao đi qua được Lục Bàn Sơn? Có lẽ do mình giết được thổ phỉ, ả mới bình an vượt qua”.

Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không ngờ được rằng Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc hôm nay đã kết hợp lại với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Đương nhiên Kim Tiểu Sơn không biết được rằng Tọa Sơn Hồ Trương Diệu kẻ thù mà mình đang tìm kiếm đang làm đại vương trên Lục Bàn Sơn.

Đi trên đường, chốc chốc Kim Tiểu Sơn ngâm nga mấy bài hát:

“*Mục đồng thả trâu*”...

Lòng sáng khoái, miệng mỉm cười.

Lúc này không xa có một vườn mai lớn xem ra rất thanh tịnh nhưng vùng đất thanh tịnh này cũng mang ít nhiều thê lương.

Kim Tiểu Sơn thuận theo sơn đạo đi về phía vườn mai đó, chàng đột ngột dừng chân lại. Trên đám cỏ không xa vườn mai có một con ngựa ngã trên mặt đất, cạnh bên ngựa có một nữ nhân không ngừng kêu ai da. Trái tim Kim Tiểu Sơn không ngừng đập thành thịch vì chiếc áo của nữ nhân đó không gài lại, lộ ra tấm thân ngà mịn màng như trắng rằm tháng tám, dây yếm ngực màu hồng cột trên cổ.

Nữ nhân đó vừa rên rĩ vừa không ngừng run rẩy đôi vai, tình hình như là ngã ngựa.

Kim Tiểu Sơn nhớ đến lời Thủy đại thúc trên giang hồ đa số việc đều là “Tự chui đầu vào lưới”, chỉ cần mình không tự chuốc lấy phiền hà thì đa phần không bị phiền não vào thân.

Kim Tiểu Sơn lòng nghĩ đến đây mới chậm rãi bước đến bên cạnh, nghiêng đầu nhìn xem. Bất giác vừa ngạc nhiên lại vừa thích thú cười nói:

– A, thì ra là mi!

Nữ tử đó là Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc. Phương Tiểu Ngọc lại ai da một tiếng, ngược mắt nhìn lên, giọng nói trong trẻo đã vang lên:

– Thì ra là Kim ca ca, tại sao thấy ta ngã ngựa, xương cốt rã rượi, còn không mau đến kéo ta dậy. Ai da!

Ả vừa lêu rêu vừa run, khiến mảnh yếm hồng trên người tuột xuống. Quả thật khiến Kim Tiểu Sơn giật mình. Một vòng ngực trắng mịn lộ rõ ra ngoài, khiến chàng thoái lui mấy bước. Nguyên nhân rất đơn giản, Thủy đại thúc đã dặn dò, trên người có mang đồ vật trọng yếu, bồng môn tả đạo khắp nơi đều có. Một chút không cẩn thận có thể tan xương nát thịt, huống hồ trước mắt lại là một ả hồ ly tinh chuyên hại người.

Kim Tiểu Sơn khoanh tay trước ngực, dang rộng chân đứng trên sơn đạo,

giống như cười mà không phải cười nói:

– Phương cô nương, mau đứng dậy đi!

Phương Tiểu Ngọc vẻ mặt ai oán nói:

– Kim ca ca lòng dạ cứng rắn. Tại sao còn không bước ra, lẽ nào thấy chết mà không cứu?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói:

– Ngay ngựa cũng ngã đứng dậy không nổi, tại sao cô nương không thấy một vết thương, da thịt vẫn lộ ra trắng nõn nà!

Phương Tiểu Ngọc lại ai da một tiếng nói:

– Kim ca ca không thấy ta ngã trên đồng cỏ sao, da thịt không bị thương như treo cả gân cốt. Ca ca mau đến xem trên bụng ta xương sườn nào đã gãy rồi. Ngay cả đôi tay ta cũng nhắc lên không nổi.

Kim Tiểu Sơn chúm chím cười nói:

– Thôi rồi! Gãy xương trật gân phải nằm liệt giường không động đậy ba tháng.

Phương Tiểu Ngọc lại cao giọng nói:

– Ta ngay cả sức sửa lại chiếc áo cũng không có. Kim ca ca đến ôm ta tìm nơi dưỡng thương đi, ca ca tốt bụng của ta.

Kim Tiểu Sơn nhìn giống như muốn đi tới ôm Phương Tiểu Ngọc. Phương Tiểu Ngọc mở to đôi mắt đẹp, đưa tay kên chờ đón.

Không ngờ Kim Tiểu Sơn đá vào hông con ngựa một cái, hét lớn:

– Cút!

Con ngựa đó đang nằm trên đám cỏ, bọ Kim Tiểu Sơn đá mạnh một cước, hí lên một tiếng vươn cổ cất bốn vó, chạy vọt vào trong rừng hoang.

Xoay mạnh thân người Kim Tiểu Sơn nói:

– Đào Hoa Nương Tử xinh đẹp của ta ơi, ngựa của nàng không bị té ngã, mà nàng lại cứ lười nhác nằm trên đồng cỏ, ngồi dậy đi, đừng có hành hạ dung mạo đẹp đẽ của mình nữa!

Phương Tiểu Ngọc lắc lắc đầu nói:

– Lời thường nói đúng lắm, ngựa không gãy chân chạy rất nhanh, người nếu bị thương không thể động đậy. Kim ca ca tại sao, ngay cả một hiểu biết nhỏ này cũng không biết? Giờ đây ngựa đã bị ca ca đá chạy rồi, tại sao mà chưa đến ôm ta đứng dậy?

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nhún vai cười nói:

– Tổ bà nó, người khác xem mi là thiên tiên, còn trong mắt ta mi là rắn độc. Chỉ vì ta đã mắc lừa rồi, Kim Tiểu Sơn đã quá hiểu mi!

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Kéo ta một cái, ca ca sợ cái gì?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nhìn thấy rõ mi đang bày trò gian trá muốn hại ta! Kim Tiểu Sơn này dù là con lừa ngu ngốc, cũng không để mắc lừa mi lần nữa!

Đột nhiên chàng ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, chuẩn bị quay người bước đi. Kim Tiểu Sơn bước vừa nhanh vừa dứt khoát. Nhanh là vì chàng từng luyện qua công phu cước bộ, vừa buông chân đã ra ngoài ba trượng. Dứt khoát là vì chàng quả thiệt bỏ rơi Phương Tiểu Ngọc mà không chút thương hương tiếc ngọc.

Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc, ngay cả một cơ hội tập kích cũng không có, đột nhiên buông tiếng kêu lớn:

– Kim Tiểu Sơn, đồ con rùa đáng chết ngàn đao, mi là đồ cầu tạp chủng lòng dạ như đá. Phương Tiểu Ngọc hận mi cả đời, mi chờ xem ta làm cách nào xé xác mi, mi chạy không khỏi đâu!

Người đã ra khỏi mười trượng, Kim Tiểu Sơn quả thật bị Phương Tiểu Ngọc mắng đến nổi nóng lên. Quay ngược người lại thấy Phương Tiểu Ngọc đang đứng trên sơn đạo sửa lại manh áo. Chàng bất giác nghiêng răng lạnh mặt, quay bước trở lại, Kim Tiểu Sơn bước chân bình bịch, sức mạnh như hổ, đôi tay chàng nắm rồi lại xòe ra, xòe ra lại nắm chặt, hùng hổ đi về phía Phương Tiểu Ngọc đang ngạc nhiên đứng đó.

Không chờ Kim Tiểu Sơn đến gần, Phương Tiểu Ngọc đã cười khanh khách nói:

– Hảo ca ca của ta, thì ra ca ca thích cứng không thích mềm. Ta nghĩ cách muốn nằm vào lòng ca ca để trở thành người đầu ấp tay gối, ca ca trái lại, một chút cũng không chịu hiểu, khiến ta mắng cho một trận mới quay đầu trở lại. Thật là người muốn có được ca ca, phải khổ tâm một trận.

Kim Tiểu Sơn quả thật không dám đến gần, ngoài ba trượng đã dừng chân. Ngón tay chỉ vào gương mặt đang tươi cười của Phương Tiểu Ngọc nói:

– Ả xấu xa kia, mi tốt nhất tránh xa ta ra, còn dám nói lời bừa bãi, e rằng thoa này sẽ lấy mạng người đó.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Lẽ nào muốn cùng đi với ca ca cũng sai sao?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Từ khi ta gặp phu thê mi, không lúc nào mi không tìm cách lấy mạng Kim Tiểu Sơn ta, mi cho rằng ta không biết sao? Như hiện giờ mà nói, mi cho rằng mình thông minh, ta ngu xuẩn. Kỳ thực, mi hôm qua trên đường đến Đình gia trại, sau đó, ngay đêm đi về Lạc Ninh, ta đã biết mi đang đuổi theo ta. Nếu không tại sao

mi không nghỉ đêm ở Đình gia trại. Hơn nữa người của Đình gia trại không từ chối cho ta trọ qua đêm, đương nhiên cũng không cự tuyệt một nữ nhân như mi. Rõ ràng mi đang âm mưu hại ta, lẽ nào không phải?

Đột nhiên cười khanh khách, Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc nói:

– Trước kia có lão già quỷ cứ theo mi mãi, tất cả mi đều nghe theo lão, khiến Phương Tiểu Ngọc ta có kế không thể thi triển, có sức không thể đem ra. Giờ đây mi đơn thương độc mã, không ngờ mới mấy ngày không gặp mà mi đã được lão già chết tiệt đó huấn luyện tinh minh đến khiến ta cũng ngạc nhiên, trách nào mi dám một mình lên đường?

Ả chỉ bao vải trên lưng Kim Tiểu Sơn lại hỏi:

– Chuyến này đi thay cho ai đó?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Mi cuối cùng đã thừa nhận mình đang hại Kim Tiểu Sơn này sao? Mi đã cố tình muốn lấy mạng ta, ta cũng không phải là hạng người thương hương tiếc ngọc gì. Hôm nay, ta đưa mi lên đường để sớm gặp tên chồng lùn Âu Dương Lượng ở chốn suốt vàng!

Chậm rãi mà sắc mặt lạnh lùng, Kim Tiểu Sơn đưa tay ra sau lưng, rút ra bao vải nhung.

Phương Tiểu Ngọc đối với bao vải này rất thông hiểu, vừa thấy mặt đã biến sắc, tuốt dao cầm tay, tay trái còn có một thanh chủy thủ lạnh băng. Đây chính là thanh chủy thủ mà ả đã đâm vào Can Cấu Vu, khi ả từ trên vách núi bay vào lòng hấn.

Lúc này bao vải màu lục được mở ra, Diêm Vương thoa lại bắt đầu xoay chuyển vùn vụt trên tay phải Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn không động dậy, nhưng Phương Tiểu Ngọc mặt đối mặt với Kim Tiểu Sơn, dần dần thoái lui từng bước trước Diêm Vương thoa đang chuyển động không ngừng đó, nói:

– Kim ca nhất quyết muốn giết ta sao?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Mi nghĩ thế nào?

Phương Tiểu Ngọc đã thoái lui ngoài năm trượng, đột nhiên, ả dừng lại.

Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn vẫn chưa phát ra, chàng vẫn đứng yên bất động.

Phương Tiểu Ngọc ngửa mặt khóc lớn, vừa khóc ả vừa thê thảm kêu lên:

– Ông trời ơi! A Lượng ơi! Đời này kiếp này e rằng ta không cách nào trả thù cho huynh, người vợ này đã đến bước đường cùng, vô kế khả thi rồi! Hu hu...

Phương Tiểu Ngọc khóc thật chứ không phải giả, nếu giả tại sao nước mắt

đầm đĩa tay áo, đôi vai không ngừng rung rẩy.

Phương Tiểu Ngọc vừa khóc vừa kêu nói:

– A Lượng, huynh chết, muội làm phu thê hận mình không đi thu thập được thi thể của huynh, vì muội phải tìm cơ hội báo thù. Âm dương cách biệt mà không an ủi được linh hồn huynh. Từ sau khi huynh chết đi, muội cũng không về nhà mình ở Phi Nhạn Hiệp, mà ở lại bên bờ Kim Sa hà tìm cơ hội. Nhưng... Ôi!... trời không chiều lòng người!

Kim Tiểu Sơn nhìn vào thanh chủ thủ trên tay trái Phương Tiểu Ngọc chàng trầm nghĩ:

“Nếu vừa rồi mình mà đỡ ả, không biết mình có tránh được một nhát đâm của mụ nữ lang độc ác này không?”

Kim Tiểu Sơn nghĩ đến đây, lại nghe lời nói của ả. Bắc giác giận dữ nói:

– Hừ! Chồng mi không nên chết, hấn nên sống, sống để giết người. Phu thê mi ở phủ Thượng Xuyên giết người cướp của, cầm ngân phiếu cướp được lại đến thôn Lão Kim Khoáng thu mau cát vàng. Phu thê mi, kẻ sát người xướng lại kéo được một mẻ lưới nữa, gom lại vẫn không vừa ý mà đã tâm giết chết bọn Đồng Kim Nguyên lão nhân, lẽ nào nói những người đó đều đáng chết, bọn mi đáng sống sao?

Phương Tiểu Ngọc tay quệt nước mắt giận nói:

– Mi là hạng gì? Ai sống ai chết việc gì đến mi? Trên giang hồ vốn là mạnh được yếu thua. Có bản lĩnh thì ngang tàng, không bản lĩnh thì co đầu rút cổ. Cho dù là trong nhà môn thì cũng là nơi luận về tiền bạc, hiểu được cái gì?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Vì mi nói mạnh được yếu thua, hai chúng ta ở dốc cỏ hoang này luận việc mạnh yếu. Đào Hoa Nương Tử, mi phải cẩn thận bảo vệ tính mạng.

Kim Tiểu Sơn thủ thế, Diêm Vương thoa trong tay phải đang xoay chuyển.

Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc đột nhiên hét lên một tiếng quay đầu bỏ chạy.

Chạy là phương pháp duy nhất bảo vệ tánh mạng đối với tình hình sống chết trước mắt này, thật là bước đường cùng của Phương Tiểu Ngọc. Người đã đến bước đường cùng, đương nhiên chỉ còn cách thi triển một kế cuối cùng mà vốn không muốn thi triển trong ba mươi sáu kế: chạy là thượng sách.

o O o